

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-709-109(3)/16/AnŁ

Warszawa, 29 grudnia 2016 r.

DECYZJA DIH-1/105/2016

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, z późn. zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1059, z późn. zm.), art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1604, z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Green Food Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w Krakowie od decyzji Małopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Krakowie z dnia 13 października 2016 r. (nr akt sprawy: WŻ.8361.140.2016) wymierzającej karę pieniężną w wysokości 10 000 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych 00/100), z tytułu wprowadzenia do obrotu jednej partii oleju z rzepaku i lnu (15%) „Klasyczny Smak Global Fit” á 500 ml o łącznej wartości 238 990,20 zł, nieodpowiadającego jakości handlowej, **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej od 13 do 24 czerwca 2016 r. przez inspektorów reprezentujących Małopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Krakowie – zwanego dalej „*Małopolskim WIIH*” – w magazynie sklepu internetowego mieszczącym się przy ul. Półłanki 62a w Krakowie, należącym do przedsiębiorcy Green Food Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w Krakowie – zwanego dalej również „*stroną*” – zakwestionowano prawidłowość oznakowania m.in. jednej partii oleju z rzepaku i lnu (15%) „Klasyczny Smak Global Fit” á 500 ml, w ilości 4799 opakowań w cenie 49,80 zł/op., o łącznej wartości 238 990,20 zł, oznaczonego datą minimalnej trwałości „31.01.2017” oraz informacją „wyprodukowano w Unii Europejskiej dla Green Food Sp. z o.o. Sp. komandytowa” – zwanego dalej „*olejem z rzepaku i lnu (15%)*”.

Małopolski WIIH stwierdził, że na zewnętrznym opakowaniu oleju z rzepaku i lnu (15%), tj. na pudełku, w którym prezentowano butelkę z produktem, zamieszczona została informacja „bez dodatku barwników”. Komunikat ten powtórzony był w oznakowaniu zamieszczonym na stronie internetowej kontrolowanego przedsiębiorcy www.green-food.pl (strona ogólnodostępna, bez konieczności logowania się) oraz sklepu internetowego tego przedsiębiorcy sklep.green-food.pl (strona dostępna dla zalogowanych klientów). Zdaniem

Małopolskiego WIIH, powyższe sugerowało konsumentom szczególne właściwości ww. środka spożywczego, gdy w rzeczywistości wszystkie podobne środki spożywcze posiadają takie właściwości, ponieważ rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1333/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie dodatków do żywności (Dz. U. L 354 z 31.12.2008 s. 16 z późn. zm.), zwane dalej „*rozporządzeniem nr 1333/2008*”, w części E załącznika II nie zezwala na dodatek barwników do olejów.

W związku z powyższym, zastosowanie w oznakowaniu przedmiotowego oleju informacji „bez dodatku barwników” naruszało przepisy art. 7 ust. 1 lit. c oraz art. 36 ust. 2 lit. a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektywy Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011 r., s. 18 z późn. zm.), zwanego dalej „*rozporządzeniem 1169/2011*”, a także art. 16 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. L UE 31 z 01.02.2002, s. 1 z późn. zm.), zwanego dalej „*rozporządzeniem 178/2002*”.

W ofercie handlowej kontrolowanego przedsiębiorcy znajdowały się ponadto trzy inne warianty oleju z rzepaku i lnu. Nie były one oznakowane ww. kwestionowanym komunikatem o braku dodatku barwników.

Powyższe udokumentowano w protokole kontroli z dnia 24 czerwca 2016 r. nr WŻ.8361.140.2016 wraz z załącznikami, w tym: załącznikiem nr 4 zawierającym fotografie, załącznikiem nr 5 dokumentującym oznakowanie produktu na ogólnodostępnej stronie internetowej sklepu należącego do kontrolowanego przedsiębiorcy, załącznikiem nr 6 dokumentującym oznakowanie produktu widoczne wyłącznie dla zalogowanych klientów ww. sklepu. Protokół kontroli został podpisany bez uwag przez osobę uprawnioną do reprezentowania kontrolowanego przedsiębiorcy.

Pismem z 13 września 2016 r. Małopolski WIIH zawiadomił przedsiębiorcę Green Food Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w Krakowie o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1604 z późn. zm.) – zwanej dalej „*ustawą o jakości handlowej*” – oraz poinformował o przysługującym prawie do zapoznania się z aktami i prawie do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z ww. prawa.

Pismem z 30 września 2016 r. strona poinformowała m.in. o wielkości obrotów i przychodu za rok 2015, natomiast pismem z 6 października 2016 r. poinformowała ona o sposobie realizacji wniosków postawionych przez Małopolskiego WIIH w wystąpieniu pokontrolnym.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, w dniu 13 października 2016 r. Małopolski WIIH wydał decyzję (nr akt: WŻ.8361.140.2016) w przedmiocie wymierzenia, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, kary pieniężnej w wysokości 10 000 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych 00/100), z tytułu wprowadzenia do obrotu jednej partii oleju z rzepaku i lnu nieodpowiadającego jakości handlowej z uwagi na ww. nieprawidłowe oznakowanie.

Pismem z 10 listopada 2016 r., strona złożyła odwołanie od ww. decyzji do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – zwanego dalej również „Prezesem UOKiK” – i wniosła o jej uchylenie.

W uzasadnieniu odwołania strona postawiła zarzut sprzeczności decyzji z przepisami prawa, w szczególności art. 7 ust. 1 lit. c rozporządzenia 1169/2011 poprzez:

1. oczywiście błędną interpretację przepisu prawa unijnego,
2. albo wadliwą ocenę stanu faktycznego sprawy poprzez przyjęcie, że umieszczenie na etykiecie informacji o treści „bez dodatku aromatów i barwników” jest równoznaczne ze szczególnym podkreśleniem takiej informacji.

Ponadto strona podniosła, że bez względu na rodzaj popełnionego błędu przez organ pierwszej instancji, decyzja jest wadliwą i powinna być uchyloną, bowiem:

1. organ nie twierdzi (co byłoby, zdaniem strony, absurdem), że pojęcie „szczególne podkreślanie” jest tożsame z pojęciem „informowanie”,
2. organ nie wykazał, (poprzez stosowną wykładnię), że pomimo odmiennych treści ww. pojęć ustawodawcy unijnemu chodziło nie o zakaz „szczęólnego podkreślania” lecz w ogóle o zakaz umieszczania np. na opakowaniu, jakiegokolwiek informacji.

Pismem z 5 grudnia 2016 r. Prezes UOKiK poinformował stronę, iż przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 Kpa prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia 178/2002, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów. W myśl art. 17 ust. 2 tego rozporządzenia, państwa członkowskie wprowadzają w życie prawo żywnościowe oraz monitorują i kontrolują przestrzeganie przez podmioty działające na rynku spożywczym i pasz odpowiednich wymogów prawa żywnościowego na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji. W tym celu Państwa Członkowskie zachowują system oficjalnych kontroli i innych działań stosownych do okoliczności, z uwzględnieniem informowania opinii publicznej o bezpieczeństwie i ryzyku związanym z żywnością i paszami, nadzorem nad bezpieczeństwem żywności i pasz oraz innych działaniach

monitorujących, obejmujących wszystkie etapy produkcji, przetwarzania i dystrybucji. Państwa Członkowskie ustanawiają również zasady dotyczące środków i kar mających zastosowanie w przypadku naruszenia prawa żywnościowego i paszowego. Ustanowione środki i kary powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

W myśl przepisu art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 178/2002, prawo żywnościowe ma na celu ochronę interesów konsumentów i powinno stanowić podstawę dokonywania przez konsumentów świadomego wyboru związanego ze spożywaną żywnością. W szczególności, zgodnie z art. 16 tego rozporządzenia, etykietowanie, reklama i prezentacja żywności nie może wprowadzać konsumentów w błąd.

W myśl art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 1169/2011, podawanie informacji na temat żywności służy wysokiemu poziomowi ochrony zdrowia i interesów konsumentów przez zapewnienie konsumentom finalnym podstaw do dokonywania świadomych wyborów (...). Zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. c rozporządzenia 1169/2011, informacje na temat żywności nie mogą wprowadzać w błąd, w szczególności co do właściwości środka spożywczego, a w szczególności przez sugerowanie, że środek spożywczy ma szczególne właściwości, gdy w rzeczywistości wszystkie podobne środki spożywcze mają takie właściwości, zwłaszcza przez szczególne podkreślanie obecności lub braku określonych składników lub składników odżywczych.

W myśl art. 36 ust. 2 rozporządzenia 1169/2011, informacje na temat żywności przekazywane na zasadzie dobrowolności muszą spełniać następujące wymogi:

- a) nie mogą wprowadzać konsumenta w błąd, o czym mowa w art. 7;
- b) nie mogą być niejednoznaczne ani dezorientować konsumenta; (...).

Substancje dodatkowe, jakie można stosować do olejów określa załącznik II część E do rozporządzenia 1333/2008. Do olejów (kategoria 02.1 Tłuszcze i oleje zasadniczo bezwodne, wyłączać bezwodny tłuszcz mleczny) nie dopuszczono dodatku barwników.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej, wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta. Definicja jakości handlowej zawarta w art. 3 pkt 5 ustawy o jakości handlowej obejmuje cechy artykułu rolno-spożywczego w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania artykułów rolno-spożywczych, nieobjęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

Rozporządzenie nr 1169/2011, precyzuje w art. 8 zasady odpowiedzialności podmiotów za informację o żywności. Podmiotem działającym na rynku spożywczym odpowiedzialnym za informację na temat żywności jest podmiot, pod którego nazwą lub firmą jest wprowadzany na rynek dany środek spożywczy lub – jeżeli ten podmiot nie prowadzi działalności w Unii – importer danego środka na rynek Unii (ust. 1). Podmiot ten zapewnia obecność i rzetelność informacji na temat żywności zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz z wymogami odpowiednich przepisów krajowych (ust. 2).

Zgodnie z art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na podstawie art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, uwzględnia: stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych.

Wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej może, na podstawie art. 40a ust. 5c ustawy o jakości handlowej, odstąpić od wymierzenia ww. kary pieniężnej w przypadku niskiego stopnia szkodliwości czynu, niewielkiego zakresu naruszenia lub braku stwierdzenia istotnych uchybień w dotychczasowej działalności podmiotu.

W niniejszej sprawie, w wyniku kontroli przeprowadzonej przez Małopolskiego WIIH w magazynie należącym do strony, zakwestionowano sposób oznakowania jednej partii oleju z rzepaku i lnu (15%) o łącznej wartości 238 990,20 zł z uwagi na podanie informacji o braku dodatku barwników, która mogła sugerować konsumentom szczególne właściwości tego środka spożywczego, podczas gdy wszystkie oleje posiadają takie właściwości. Małopolski WIIH stwierdził, że zakwestionowane oznakowanie naruszało przepisy zawarte w art. 7 ust. 1 lit c, art. 36 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1169/2011 oraz art. 16 rozporządzenia 178/2002. Biorąc powyższe pod uwagę, organ pierwszej instancji uznał, że wprowadzony do obrotu ww. produkt stanowił artykuł rolno-spożywczy nieodpowiadający pod względem oznakowania jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej – co wyczerpało znamiona czynu określonego w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej oraz skutkowało wymierzeniem stronie kary pieniężnej w wysokości 10 000 zł.

Prezes UOKiK stwierdził, że rozstrzygnięcie wydane przez organ pierwszej instancji znajdowało oparcie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

W odwołaniu strona postawiła zarzut sprzeczności decyzji z przepisami prawa, w szczególności art. 7 ust. 1 lit. c rozporządzenia 1169/2011 poprzez oczywiście błędną interpretację przepisu prawa unijnego, albo wadliwą ocenę stanu faktycznego sprawy poprzez przyjęcie, że umieszczenie na etykiecie informacji o treści „bez dodatku aromatów i barwników” jest równoznaczne ze szczególnym podkreśleniem takiej informacji. Strona starała się wykazać, że fraza „bez dodatku aromatów i barwników”, użyta w oznakowaniu zakwestionowanej jednej partii oleju z rzepaku i lnu (15%), stanowiła prostą w treści i formie prawdziwą informację, która nie została w żaden sposób podkreślona. Dla strony oczywistym jest, że ustawodawca w art. 7 ust. 1 lit. c rozporządzenia 1169/2011 nie zabronił informowania konsumentów o faktach, lecz zabronił szczególnego podkreślania takiej informacji.

Prezes UOKiK nie zgodził się z stanowiskiem strony. Zdaniem organu drugiej instancji, przepis art. 7 ust. 1 lit. c rozporządzenia 1169/2011 należy interpretować w ten sposób, że zakazane zostało wprowadzanie konsumentów w błąd przez sugerowanie, że środek spożywczy ma szczególne właściwości, gdy w rzeczywistości wszystkie podobne środki spożywcze charakteryzują się takimi właściwościami. Dalsza część tego przepisu jest uszczegółowionym przykładem: „zwłaszcza przez szczególne podkreślanie obecności lub braku określonych składników lub składników odżywczych”. Przepis nie podaje więc wyczerpującej listy, jakie sposoby sugerowania szczególnych właściwości są zakazane. Prezes UOKiK jest ponadto przekonany, że w wyrażeniu „zwłaszcza przez szczególne podkreślanie obecności lub braku określonych składników lub składników odżywczych”, ustawodawca nie miał na myśli wyłącznie podkreślenia graficznego, jak zdaje się uważać strona odwołująca się, ale także inne sposoby podkreślenia, np. przez kontekst w jakim umieszczono informację, powtórzenie informacji. Przepis art. 7 ust. 1 lit. c rozporządzenia 1169/2011 należy interpretować także w połączeniu z przepisem art. 36 ust. 2 lit. a i b tego rozporządzenia, który stanowi, że informacje na temat żywności przekazywane na zasadzie dobrowolności nie mogą wprowadzać konsumenta w błąd, o czym mowa w art. 7 oraz nie mogą być niejednoznaczne ani dezorientować konsumenta.

Należy zauważyć jednocześnie, że na mocy art. 9 ust. 1 lit. b oraz art. 18 ust. 1 rozporządzenia 1169/2011, opakowane środki spożywcze muszą być oznakowane wykazem składników, w którym podane są wszystkie składniki środka spożywczego, w tym zastosowane dodatki do żywności. Inaczej ujmując, konsument w oparciu o obowiązkowy wykaz składników może sprawdzić, czy w danym produkcie znajduje się substancja barwiąca.

W związku z powyższymi rozważaniami, Prezes UOKiK doszedł do wniosku, że przedsiębiorca decydując o zamieszczeniu dobrowolnej informacji o braku określonego składnika w środku spożywczym, musi zapewnić, że informacja taka nie wprowadzi konsumentów w błąd, np. nie wywoła mylnego wrażenia, że tylko dany środek spożywczy charakteryzuje się brakiem wymienionego dodatku. Wprowadzeniu w błąd może zapobiec umieszczenie wyjaśnienia, że wszystkie podobne środki spożywcze posiadają takie właściwości (np. że oleje roślinne nie zawierają cholesterolu).

W niniejszej sprawie, jak ustalił organ pierwszej instancji, jedna partia oleju z rzepaku i lnu (15%) oznakowana była dobrowolną informacją o braku dodatku barwników podczas gdy przepisy prawa nie dopuszczają barwienia olejów. Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, tj. załączników nr 4, 5, 6 do protokołu kontroli z dnia 24 czerwca 2016 r., informacja ta znajdowała się w obszernym, kilkudzianowym opisie produktu zawierającym inne dobrowolne informacje o produkcie, m.in. o wysokiej temperaturze dymienia, obniżonej zawartości katalizatorów utleniania, braku dodatku aromatów. Wymieniony opis zamieszczony był na opakowaniu produktu oraz na stronach internetowych, w tym na stronie, która wyłącznie prezentowała produkt, bez możliwości dokonania zakupu (aby dokonać zakupu należało się zalogować). Nie ulega wątpliwości Prezesa UOKiK, że celem podania w oznakowaniu przedmiotowego oleju obszernej informacji dobrowolnej o jego cechach, w tym o braku dodatku barwników, miało na celu podkreślenie jego wyjątkowości i wyróżnienie go na tle innych tego typu produktów. Prezes UOKiK zwrócił też uwagę, że pozostałe trzy rodzaje

olejów z rzepaku i lnu, oferowane w sklepie należącym do strony, nie zawierały w oznakowaniu dodatkowej informacji o braku dodatku barwników, choć również dodatku takiego nie posiadały.

Podsumowując, należało zgodzić się z organem pierwszej instancji, że ww. oznakowanie mogło wprowadzać konsumentów w błąd i naruszało przepisy art. 7 ust. 1 lit. c i art. 36 ust. 2 lit. a rozporządzenia 1169/2011 oraz art. 16 rozporządzenia 178/2002.

Na marginesie Prezes UOKiK dodaje, że cały dobrowolny opis oleju z rzepaku i lnu (15%) wzbudza wątpliwości co do zgodności z przepisami art. 7 ust. 1 lit. c i art. 36 ust. 2 lit. a rozporządzenia 1169/2011 oraz art. 16 rozporządzenia 178/2002. W szczególności komunikaty o „wysokiej temperaturze dymienia”, „stabilnej strukturze”, „zwiększonej odporności na obróbkę termiczną”, „obniżonej zawartości katalizatorów utleniania” są, zdaniem Prezesa UOKiK niejednoznaczne i mogą sugerować, że jedynie ten środek spożywczy charakteryzuje się podanymi cechami, podczas gdy np. obniżony poziom katalizatorów utleniania dotyczy wszystkich olejów rafinowanych, a nie tylko oleju z rzepaku i lnu (15%). Powyższa uwaga nie ma jednak wpływu na rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie, gdyż na ten aspekt sprawy organ pierwszej instancji nie zwrócił uwagi podczas przeprowadzanej kontroli.

Przywołane w odwołaniu orzeczenie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 czerwca 2015 r. o sygn. II GSK 961/14, zdaniem Prezesa UOKiK, nie popiera też odwołania, wręcz przeciwnie – dowodzi słuszności rozstrzygnięcia wydanego przez organ pierwszej instancji. Przykładowo Naczelny Sąd Administracyjny orzekł, że „Zaistnienie *możliwości wprowadzenia w błąd*, w rozumieniu przywołanego przepisu ustawy¹ łączyć należy więc z sytuacją, która w jakikolwiek sposób powoduje lub może powodować podjęcie przez przeciętnego konsumenta decyzji skłaniającej go do nabycia danego produktu, której w innych okolicznościach, tj. gdyby został należycie poinformowany i wiedział o rzeczywistym charakterze, składzie tego produktu, czy też o rzeczywistej jego nazwie, by nie podjął i produktu tego nie nabył”.

W odwołaniu strona zarzuciła organowi pierwszej instancji, że nie wykazała, poprzez stosowną wykładnię, „że pomimo odmiennych treści ww. pojęć ustawodawcy unijnemu chodziło nie o zakaz „szczególnego podkreślenia”, lecz w ogóle o zakaz umieszczania, np. na opakowaniu, jakiegokolwiek informacji”.

Powyższy zarzut, w ocenie Prezesa UOKiK, nie zasługuje na uznanie, ponieważ ani w zaskarżonej decyzji, ani wcześniej w postępowaniu kontrolnym i administracyjnym, Małopolski WIIH nie zajął takiego stanowiska, jak wskazuje strona.

Prezes UOKiK stwierdził, że Małopolski WIIH jednoznacznie poinformował stronę o ustaleniach kontroli, a strona w toku prowadzonego postępowania nie zgłosiła braku zrozumienia wykazanych nieprawidłowości – o czym świadczy protokół kontroli z dnia 24 czerwca 2016 r. podpisany bez uwag przez stronę oraz pismo strony z 6 października 2016 r. informujące o usunięciu kwestionowanego oznakowania. Ponadto, na stronie szóstej

¹ mowa o art. 46 ust. 1 pkt 1 lit. a) ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2015 r. poz. 594 z późn. zm.), który obowiązywał do czasu wejścia w życie art. 7 rozporządzenia 1169/2011 – przypis Prezesa UOKiK

zaskarżonej decyzji Małopolski WIIH prawidłowo wskazał stronie przesłanki, które przesądziły o uznaniu oznakowania oleju z rzepaku i lnu (15%) za artykuł rolno-spożywczy nieodpowiadający jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej. Powyższe okoliczności świadczyły, zdaniem organu odwoławczego, o zastosowaniu zasady przekonywania, zgodnie z art. 9, 11, 107 § 3 Kpa.

Przeprowadzona ponowna analiza sprawy w wyniku wniesionego odwołania prowadzi do wniosku, że organ pierwszej instancji słusznie uznał przedsiębiorcę Green Food Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w Krakowie za podmiot podlegający karze pieniężnej określonej w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej w związku z wprowadzeniem do obrotu jednej partii artykułu rolno-spożywczego nieodpowiadającego jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej. W niniejszej sprawie została wymierzona kara pieniężna 10 000 zł, która mieściła się w przedziale wyznaczonym ww. przepisem ustawy (tj. nie wyższa niż pięciokrotność wartości korzyści majątkowej, która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie do obrotu ww. oleju o łącznej wartości 238 990,20 zł, jednak nie mniejsza niż 500 zł). Prezes UOKiK podtrzymał i w całości podziela ocenę wszystkich przesłanek wymierzenia kary pieniężnej, której dokonał Małopolski WIIH zgodnie z art. 40a ust. 5 ww. ustawy. Zdaniem organu drugiej instancji wynik tej oceny nie dawał podstawy do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej.

Podsumowując przeprowadzone rozważania, Prezes UOKiK uznał, że zaskarżoną decyzję należy utrzymać w mocy.

Zgodnie z art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Krakowie, w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Prezes UOKiK, stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 718, z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga wnoszona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.).

z up. PREZESA
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Inspekcji Handlowej

Dariusz Łomowski

Otrzymują:

1. [...] pełnomocnik Green Food Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w Krakowie
[...]
2. Małopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Krakowie
3. a/a